

Marulićeva Judita – igrokaz

Moliteljice Zaziva: *(dvije učenice zajedno uglas izgovaraju originalni tekst početka epa – invokaciju):*

Dike ter hvaljenja presvetoj Juditi,
smina nje stvorenja hoću govoriti;
zato ću moliti, Bože, tvoju svitlost,
ne htij mi kratiti u tom punu milost.
Ti s' on ki da kripost svakomu dilu nje
i nje kipu lipost s počtenjem čistinje
ti poni sad mene tako jur napravi,
jazik da pomene ča misal pripravi.
Udahni duh pravi u mni ljubav tvoja,
da sobom ne travi veće pamet moja,
bludeći ozoja z družbom starih poet,
boge čtova koja, kimi svit biše spet.
Da ti s' nadasve svet, istini Bože moj,
ti daješ slatko pet, vernim si ti pokoj,
a ne skup trikrat troj divička okola,
pridavši još u broj s kitarom Apola.
Uzdvigni odzdola glas moj k nebu gori
gdi tvoga pristola čtuju svetih zbori,
da der u tvem dvori bude ti uslišan,
dokol izgovori od Judite pisan.

Tumačiteljica u Prologu: *(treća učenica pokazuje rukom prema prve dvije):* To što su one rekle samo da vam to ispričam na svima razumljiv način. Upravo ste čuli početak epa Marka Marulića „Judita.“ Marulić se obraća čitateljima i kaže kako nam želi ispričati priču o hrabrosti jedne slavne žene, Judite. Pri tome se za pomoć obraća Bogu, po uzoru na stare antičke pisce, ali za razliku od njih, koji su se za pjesničko nadahnuće obraćali bogu Apolonu i devet muza u njegovoj pratnji, Marulić kaže da se on obraća jedinom pravom, kršćanskom bogu, i moli ga da mu usliši molbu i bude mu u pomoć dok ispjeva pjesmu o Juditi.

Takav postupak kojim pjesnik traži pomoć od višega bića zove se invokacija.

A, evo nam i Marulića!

Marul: Ja san Marko Marulić Splićanin, Marul! Napisa san slavnju knjigu „Judita.“ Napisa san je još 1501., ali san je uspija štampati tek 1521. i to baš na 22. travnja, ali ne u Splitu, nego u Veneciji. Ali za razliku od drugih knjig iz toga vrmena, moja nije na latinskon, nego na našen domaćen rvackon jaziku. I tako san po ton posta poznat. Kako će van i objasniti moja dva glavna lika.

Holoferno: *(lik koji se spominje u Marulićevu djelu):*

Ja san vojskovođa Holoferno i, ljudi moji, ja san u ciloj ovoj priči žrtva! Ne znan ja ni za kakvoga Marulića, ali Judita, Judita mi je došla glave!

Ali čekaj malo, zašto je pričan po splitski!

(malo pročisti grlo pa nastavi)

Kao što sam rekao! Ja sam Holoferno, živim u 7. stoljeću prije Krista, na čelu sam velike Asirske vojske od preko 10000 vojnika. I upravo planiram osvojiti mali židovski grad Betuliju. A kad padne Betulija, na redu je i slavni Jeruzalem. Svi će oni uskoro biti poraženi, pazite što vam kažem!

Judita: A ne, neće! Neće, ako se mene pita! A ja san Marulićeva Judita – ako se pitate ko san!

Ali nije Marulić prvi pisac koji je pisa o meni. A ne! Prije njega nepoznati pisac napisa je priču o meni i o mojen djelu, i ta je priča poznata kao *Knjiga o Juditi* i nalazi se u Staron Zavjetu u Bibliji. A sigurno se pitate što san ja to napravila da san postala tako slavna. Bila san lipa mlada udovica i živila san u svojen lipon mistu, Betuliji.

Na kraju san doživila i 105 godin. Ali čuli ste Holoferna, tija nas je sve pobiti. Ali pričalo se da je slab na lipe žene. I tako san ja pošla u njegov šator sa svojon sluškinjon i da san se tobož zaljubila u nj. I tako smo mi njemu cilu veče livale piti vina, a kad je zaspao, a ja cap! I odrubin mu glavu. I tako san spasila Betuliju! Eto to van je cila istina!

Marul: Je, eto točno je tako bilo! Samo još da van rečen zašto san baš o Juditi pisa...

(u riječ mu se ubacuje Tumačiteljica, kad ona izgovori svoj tekst, Marulić joj odgovara i završava igrokaz)

Tumačiteljica: E, Marule, Marule, pa koga je briga što si ti napisa prije 500 godin!

Marul: E, a izgleda da neke ljude je! Jer, evo, i posli 500 godin još
se o meni priča! I o mojoj „Juditi!“
I o mojin kolegan, Šekspiru i Servantesu! I svake in godine njima u
čast održajedu NOĆ KNJIGE! A meni su dali i titulu! Kažu sa san
baš ja – OTAC HRVATSKE KNJIŽEVNOSTI!
Eto, pa ti vidi!

(naklon svih glumaca)